

Життєве сафарі

КУПИТИ

Про книгу

Джек має мрію — побачити Африку й велику п'ятірку її тварин. Ма-Ма Ґомбе за довге життя здійснила не одну свою мрію, але не найзаповітнішу: знайти дорогу до колиски світу, про яку їй розповідав батько. Одного дня їхні шляхи перетнуться, і Ма-Ма Ґомбе допоможе Джекові відкрити для себе Африку. Однак у цій подорожі він віднайде значно більше — свою велику п'ятірку для життя, зустріне справжнього друга й наставника, який на багато років стане для нього провідною зорею, і впустить у себе Африку — неповторний і загадковий світ, який змінить Джека назавжди. А ще він стане тим, хто допоможе Ма-Ма Ґомбе здійснити її найзаповітнішу мрію.

Розділ перший

Я взяв блокнот у шкіряній палітурці, що був моїм незмінним супутником упродовж усієї подорожі.

Його сторінки були потерті й обтріпані дощем і сонцем, а ще — справжніми випробуваннями, що виникли під час моєї пішої мандрівки через континент.

Відтоді сплигло багато води, але щоразу, коли в моїх руках опинявся цей щоденник, я миттєво переносився в минуле. І щоразу мої спогади починалися однаково — з мого прибуття до Африки.

Як давно це було, але як сильно вплинув на мене цей досвід — так сильно, що назавжди оселився в моїй душі. Зрештою, я там ледь не загинув. Зрештою, я знайшов там своє життя.

Коли моя мандрівка до Африки тільки розпочиналася, я навіть не підозрював, що на мене чекає.

Мої знання обмежувалися фотографіями з книжок, і я майже нічого не знав про тамтешніх людей, тварин і природні умови, з якими мені довелося згодом зіткнутися. Але тоді все це не мало значення. Я знав одне, і цього було достатньо. Знав, що маю стати щасливим. І чомусь я вважав, що саме в Африці зможу відшукати своє щастя.

Я розгорнув щоденник. На одній зі сторінок значилося: «День 1». А далі — лише єдиний запис:

«Сьогодні починається пригода».

А й справді, мої пригоди почалися ще найпершого дня. До Африки я дістався на кораблі. Уся подорож зайняла майже три тижні. Я покинув дім, узявши лише великий наплічник з одягом, основним похідним приладдям, міцними туристичними черевиками, крислатим капелюхом від сонця й грошима, які я відкладав на цю мандрівку протягом двох років.

Два роки знадобилося мені, щоб пройти весь шлях від зародження моєї мрії до втілення її в реальність. Комусь може здатися, що це дуже довго, але так не видається, якщо поміркувати про життя більшості людей. Багато з тих, кого я зустрічав за ці два роки, теж висловлювали бажання поїхати до Африки. Спершу я намагався донести до них: якщо мені до

снаги здійснити цю подорож, то їм тим паче. Я, з усього видно, заробляв не більше за них.

Узагалі-то навіть менше.

Та невдовзі я зрозумів, що мої знайомі не надто серйозно ставилися до можливості поїхати до Африки, інакше вони вже давно там побували б. Їм подобалося обговорювати свої мрії, які врешті так і зоставалися лише мріями. Ці люди не збагнули того, що якось спалахнуло в моїй свідомості й що згодом підтвердила МаМа Гомбе: насправді мрії — це реальність, що чекає на втілення. Але вони не чекатимуть вічно. У певний момент ви маєте самі почати втілювати їх у життя, інакше вони просто зникнуть.

І от я стояв на порозі здійснення своєї мрії — довгов'язий 22-річний хлопець, худорлявий, але жила-вий, бо займався спортом більшу частину свого життя. Сторонньому спостерігачеві я, мабуть, здався б спокійним і впевненим у собі, але не зухвалим: я був дещо не впевнений у майбутньому, однак переконаний, що рухаюся в правильному напрямі.

Мої предки — вихідці зі Східної Європи, і в моїх венах змішалася кров різних народів. Світле волосся й блакитні очі я отримав у спадок від матері, а здатність швидко засмагати до насичено-коричневого відтінку передалася мені від родини батька.

І ось я тут — в Африці.

Розділ другий

Перший крок на африканський континент виявився

не таким захопливим, як я собі уявляв. Не знаю чому, але я ніколи не думав, що сходитиму з корабля просто в місто, хоча це було цілком логічно. Натомість, думаючи про Африку, я малював собі в уяві прекрасні безкраї рівнини та безліч тварин. Згодом виявилось, що всього цього в Африці було вдосталь, але не на пристані.

Коли я зійшов з трапа, мене зустріла сила-силенна людей. Переді мною майоріли незліченні темношкірі обличчя, що допитувалися, чи не потрібні мені провідник, транспорт, місце для ночівлі, їжа...

Я відхилив усі запрошення й пропозиції та попрямував просто до міста. Перед тим як покинути рідну країну, я прочитав, що найкращим місцем зупинки для мандрівників вважають невеличкий готель під назвою «Втеча».

Я миттєво відчув потяг до цього місця через саму лише назву. Готель із такою промовистою назвою якнайкраще підходить тим, хто прагне втекти від старого життя. Хвилин двадцять я блукав вузькими вуличками, щоб його відшукати. Якби я чітко знав, куди йду, то дістався б до готелю, мабуть, хвилин за п'ять, та я дещо заблукав і тепер зачаровано спостерігав за всім, що відбувалося навколо.

На вулицях вирувало життя. М'ясники продавали великі частини туш якихось трав'яїдних тварин на кшталт антилоп імвала чи куду: попередньо розрізані й висушені шматки м'яса вони виклали на столах під палючим сонцем. Інші продавці торгували похідним приладдям, спорядженням для сафарі, мисливською зброєю, мачете, мапами й навіть такими дивацтвами, як роги й копита. Загалом у місті панував упорядкований хаос: мандрівники намічали на картах маршрути майбутніх подорожей, а провідники збирали необхідні припаси.

Прибувши до готелю, я одразу зрозумів, чому його так рекомендували. Він не вирізнявся вишуканим чи дорогим інтер'єром, річ була не в тому. Навпаки, він приваблював своєю природною чарівністю. Перед будівлею і на задньому дворі були пишні сади, а з вікон готелю відкривався неймовірний краєвид — гори на півночі. Додайте сюди ще автентичні різьблені дерев'яні фігурки й меблі — і ви зрозумієте, що тут усе було ідеально облаштовано для «Втечі».

Я пройшов крізь широко відчинені двері до стійки реєстрації. Чоловік в одязі кольору хакі відірвався від книжки й глянув на мене.

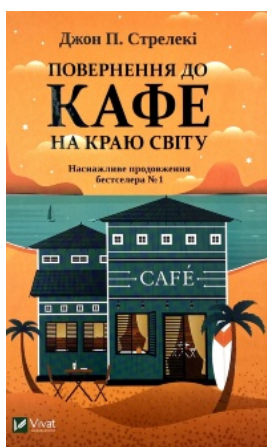
— Доброго ранку, друже, — привітався він, усміхаючись. — Чим можу допомогти?

— Я чув, що це найкращий у місті готель, де можна зупинитися, щоб перепочити й зібратися далі в дорогу, — мовив я.

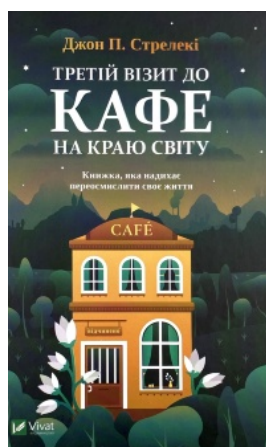
— Так і є, заради цього ми й працюємо, — сказав він приязно.

— Мене звати Джек, — я простягнув йому руку.

Рекомендована література

Повернення до кафе на краю світу

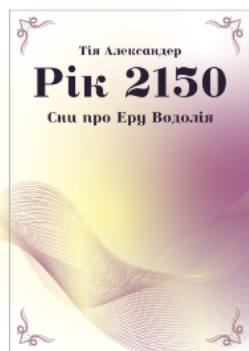
Третій візит до кафе на краю світу

Новий відвідувач кафе на краю світу

Велика п'ятірка для життя

Рік 2150. Сні про Еру Водоля

Експеримент зі справжнім коханням

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ